

Я І КОЛО НАВКОЛО

Вони всі гуртом учились малювати. Видно було, як кожен щосили затискав у пальчиках олівця й старанно вів уздовж цупкого білого аркуша паперу довгу пряму лінію. Кольорову лінію. Лінії були такого ж кольору, що й олівці. Хто якого олівця мав, таку лінію і виводив: зелену, червону, синю, блакитну, жовту, коричневу... Так, лінії справді були різних кольорів. Але прямими їх наряд чи можна було назвати. Чиясь коричнева тяглася упоперек з кутка в куток; десь обривалась синя посеред аркуша, розверталась і знову повзла невпевнено назад; одна дівчинка, стрижена, як хлопчина, «під ірокеза», виявилася вельми спритною хитрункою і виводила не суцільну лінію, а ставила крапочки, близенько одну при одній, майже впритул, і до того ж вони вилаштувались рівно, як бойові мурахи, готові виступити в похід.

Потім діти узялися зображати на папері трикутники й квадрати, сторони квадратів мали бути рівними, й трикутники не мали права роз'їздитись, кінці ліній

мусили триматись чітко, як склеєні. Дівчинка-хитрунка знайшла спосіб, як утримати вкупі свої трикутники. Вона ставила в трьох різних кутках аркуша паперу великі червоні крапки і з'єднувала їх чіткими чорними лініями. Трикутники були невеличкі, їх вміщалося декілька на одному аркуші. Дівчинка виконувала завдання першою, найшвидше, не роззираючись довкола. Не кидала й погляду на те, що робили її сусіди, переважно мовчки, підпершись кулачком, вивчала поглядом вікно, крізь яке видно було тільки квадрат неба. Часом чистого, часом захмареного...

Найскладніше виявилось намалювати коло. То були радше якісь неоковирні живі істоти, що завмерли на коротку мить. Деякі були схожі на кособокі хмаринки. З'являлись також на папері береги калюжок, обриси листя, великі качині яйця, надгризені коржики... Уявити можна було що завгодно, тільки не справжнє коло. Учителька креслила на зеленій дошці білою крейдою коло, поволі, щоб діти запам'ятали рух її руки; креслила й стирала вологою губкою коло, й знову креслила, намагаючись роз'яснити свої рухи словами. Але справа далі не йшла. Діти продовжували малювати надгризені коржики. Учителька думала, як допомогти дітям.

Мовчазна «ірокезка» розгнівано пожбурила на підлогу зім'ятий аркуш і сказала, ніби зверталась кудись у простір:

– Мені треба ще паперу. Будь ласка! Вже нема на чому малювати.

Учителька простягла їй папір. Він був синього кольору. Такого в них дотепер не було.

– Останній. Малюй уважно, – порадила учителька.
«Ірокезка» кивнула, мовчки прийнявши папір.

Перечекавши якийсь час, учителька пройшла уздовж парт, ще раз переглядаючи «хмарки», «калюжки», «коржики». Долоня «ірокезки» лежала на папері, дівчинка ніби хотіла щось прикрити.

– І що? – усмінулась учителька. – Покажи коло.

«Ірокезка» поволі посувала долоню.

– Я вчора вночі дивилась на небо, – сказала вона. – Ось... Це я...

Посередині синього аркуша на тонких ніжках стояла лялька-дівчинка. Нічого більше «ірокезка» не намалювала.

– Це я, – повторила вона. – А коло – навколо.

БАРАБАННІ ПАЛИЧКИ

Маленький барабанщик стояв незрушно, коли світило сонце, й коли хляпотів дощ, і коли на плечі йому падав сніг. Барабанщик не міг нікуди податися зі свого місця – він був камінний. Його поставили при вході до парку, бо чомусь думали, ніби всім буде веселіше.

Однак весело від цього не зробилося нікому. Самому ж барабанщикові було навіть сумно: йому забули дати до рук барабанні палички. А хіба комусь потрібен барабан, якщо на ньому не можна вибити веселий дріб?

Коли Ярko був маленький, то любив приходити зі своєю мамою в парк.

Мама сиділа на лавці й читала книжку – грубезну і без картинок. Ярko, будуючи замки з піску, раз по раз поглядав на білого барабанщика. Хлопчик розумів, як сумно тому живеться. Самі поміркуйте: він не мав барабанних паличок. Він не міг робити того, що любив понад усе на світі. І врешті якогось дня Ярko вистругав дві рівненькі міцні палички. Це були саме такі палички, яких бракувало барабанщикові.